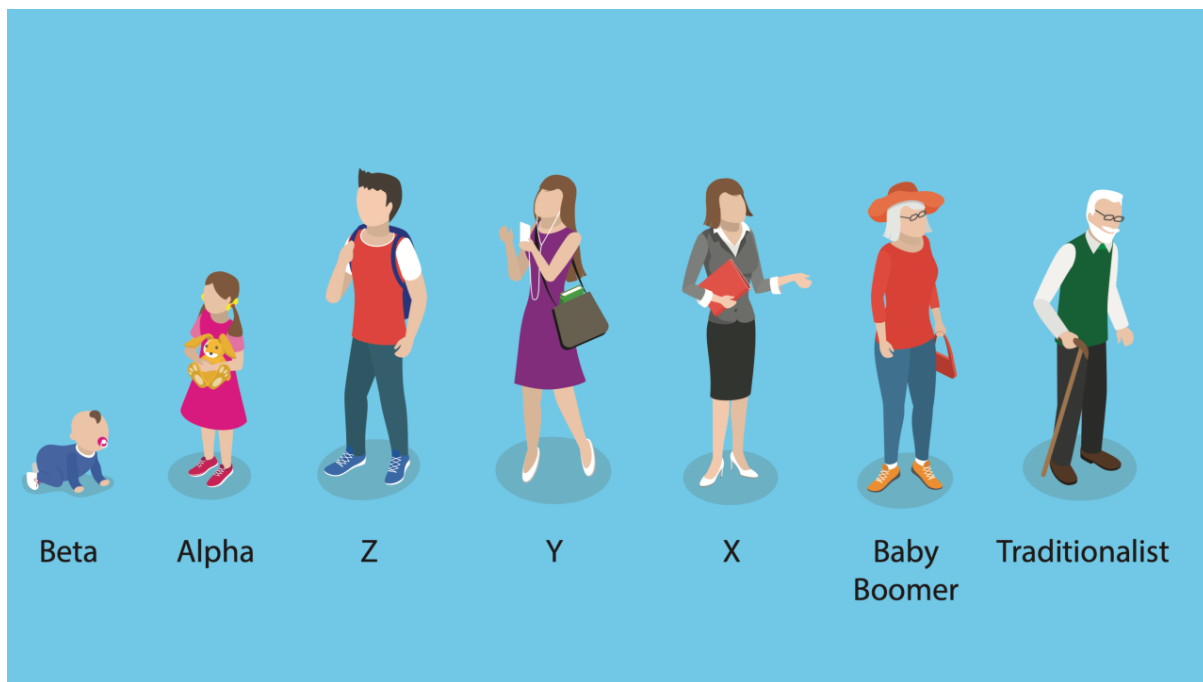

Ref: Betina Liliendal - Liliendal.HumanCapitalManagement

Hvorfor så bange for at blive sat i kasser?

Liliendal.
Human
Capital
Management

[Liliendal. Human Capital Management](#)

29. juli 2025

“Jeg vil ikke sættes i bås!”

Måske har du selv sagt det. Måske har du hørt det sagt i en ophedet samtale om generationer, personlighedstyper eller i diversitets-debatter. Sætningen udtrykker en udbredt modstand mod kategorisering – en modstand, der måske bunder i frygt for at blive reduceret, misforstået eller overset som individ. Men kasser repræsenterer ikke nødvendigvis begrænsninger – de kan også være pejlemærker.

Vi er flokdyr og vi kategoriserer konstant hinanden. Som mennesker, som samfund, som organisationer. Vi gør det ikke for at fastlåse hinanden, men for at forstå. Når vi for eksempel taler om generationer, personlighedstyper eller andre adfærdspræferencer, er det ikke for at definere et menneske alene ud fra det – men for at få en fælles referenceramme.

En arbejdsplads rummer i dag typisk fire til fem generationer. Babyboomers, GenXYZ og måske en GenAlpha. De er alle formet af forskellige samtidigheder med hver deres teknologiske muligheder, geopolitiske forhold og kulturelle strømninger. Alt sammen noget der bidrager til at forme os i vores formative år. At anerkende og forstå hvad vi også er rummet af i vores barndom og ungdom er ikke en måde at sætte mennesker i bås på. Det er en måde at forstå, hvorfor vi i blandt møder og tilgår forandringer, hierarkier og kommunikation forskelligt.

Et fælles sprog – og paradokset i vores trang til at være unikke

Vi mennesker har en grundlæggende længsel efter at føle os unikke – og samtidig forbundne. Vi vil gerne skille os ud fra mængden, men vi vil ikke stå udenfor. Det er et paradoks, som også spiller ind, når vi taler om generationer, typer og kategorier. I mange sammenhænge ser vi det som et tegn på modenhed og selvindsigt at kende sin type. Vi siger: "Jeg er introvert – og det betyder, at jeg arbejder bedst, når..." eller "Som del af generation X har jeg en naturlig skepsis over for autoriteter...". TV-programmer som "Kender du typen" er populære og man kan vel næppe få job i dag, uden at have taget en personlighedstest.

Men når vi sætter generationskasser i spil, så opstår der ofte modstand. Især blandt ældre generationer opstår der en mærkelig ambivalens: På den ene side har man erfaring og forskellighed – på den anden side insisterer man på, at "vi er da ikke så forskellige fra de unge".

Måske fordi det er ubehageligt at opdage, at man er rundet af noget andet og ikke længere i samme grad som tidligere, repræsenterer fremtiden. At verden faktisk er gået videre. At ens egne normer og præmisser ikke er universelle længere.

Generationstænkning – brugt med respekt, nuancering og kløgt - kan hjælpe os. Det giver os et fælles sprog for forskelle, så vi kan tale om dem uden at gøre den enkelte forkert. Det gør det muligt at sige: "Jeg er formet af noget andet end dig – men nu forstår jeg bedre, hvor du kommer fra." Det er ikke en sætning, der adskiller. Det er en sætning, der bygger bro. Og det er dét, de bedste "kasser" kan gøre: De skaber forbindelser. Ikke afgrænsninger

Modstanden er forståelig – men ikke altid hjælpsom

Frygten for "kasser" handler ofte om frygten for at blive begrænset. Men når vi afviser kategorier som forsimplede, går vi også glip af muligheden for at forstå mønstre, skabe gensidig respekt og navigere i kompleksitet. Det kræver selvfølgelig,

at vi bruger disse kasser med omtanke. En generation er ikke en facitliste. En DISC-profil er ikke en diagnose. Men de kan være nøgler til nysgerrighed.

Så hvad nu hvis...

...vi i stedet for at spørge: *"Hvorfor skal jeg sættes i en kasse?"*

begyndte at spørge: "Hvordan kan den her indsigt hjælpe mig med at forstå andre – og mig selv – lidt bedre?"

Måske handler det ikke om at undgå kasser. Måske handler det om at bruge kasserne som vinduer der skaber udsyn, fremfor mure vi ikke kan se over.